

homo tenuissimae fortunae, sortisque infimae esse videretur. Eius imperium milites et agricolae magno semper opere amarunt. Milites quidem, quod ipsum experirentur mortalium omnium munificentissimum. Nam qui praelio male accepti fuerant, illis grandi pecunia vulnerum acerbiter leuabat; qui facinus praeclarum ediderant, his armillas et torques in praemium dabat. Si cui militi in certamine vel equus, vel arcus, vel aliud quiddam periisset, continuo re simili Belisarius iacturam sarciebat.

Amabant vero imperium eius agricolae, propterea quod ita illis parcebat consulebatque, ut eorum nemini vis unquam illata fuerit, ducente exercitus Belisario. Immo vero omnes, apud quos cum copiis versabatur, insperantes ditabat. Nam venalia quaelibet quo volebant, pretio illis diuendebant; et cum segetes adolescerent, sedulam dabat operam, ne, qui aderat, equitatus, noxam illis vspiam faceret. Pendentes ab arboribus fructus nemini contingere licebat.

Praeterea vir erat singulari praeditus continentia. Nullam enim feminam, praeter uxorem, attigit, et cum Vandalas Gothasque bello cepisset mulieres, tot numero, tamque oris specie praecellentes, ut nemo pares viderit, earum nullam in conspectum suum, ne dum in congressum venire suum.

Cum in aliis rebus omnibus sollertissimus erat, tum in dubiis viam inire optimam apprime callebat. Inter belli discrimina caute strenuus, et prudenter animosissimus; ac si quid in hostem aggredere, promptus idem et cunctator, prout alterutro opus erat, solebat esse. Ad haec in adversis rebus fidentem et imperturbatum animum ostendebat. In prosperis non efferebatur superbia, neque indulgebat genio. Certe vino madentem nemo unquam Belisarium vidit. — — —

Si quis imperanti ipsi voluisset obsistere, non ausus esset. Mandata eius omnia omnes peragebant ducti virtutis reuerentia, ac potentiae metu.